

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu JUDr. Pavlom Lukačejdou jako samosoudcem v hlavním líčení konaném dne [datum] v [obec]

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obviněného],

[datum narození] v [obec], OSVČ, trvale bytem [adresa],

uznává se vinným, že

dne [datum] kolem 3.12 hodin v [obec] poté, co požil přesně nezjištěné množství alkoholických nápojů a kdy koncentrace alkoholu v jeho krvi činila podle dechové zkoušky provedené přístrojem,, [příjmení]“ nejméně 1,66 g, řídil od restaurace [anonymizováno] po silnici II. tř. [číslo] osobní motorové vozidlo [značka automobilu], [registrační značka], ačkoliv nebyl schopen řízení ovládat zcela bezpečně,

tedy

vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku,

čímž spáchal

prečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) měsíce.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 18 (osmnáct) měsíců.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 (dvacet čtyři) měsíců.

Odůvodnění:

Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

Tento skutkový stav byl zjištěn z výsledku obžalovaného, svědka [příjmení], jakož i z provedených listinných důkazů, z nichž stěžejní byly úřední záznam, záznam o dechové zkoušce a návrh obhajoby, včetně příloh, a nelze též opominout osobní výkazy obžalovaného.

Pro úplnost soud dodává, že návrh na doplnění dokazování příbráním znalce z oboru toxikologie, pokládá za zjevně nadbytečný, neboť ve věci shromážděné důkazy jsou dostatečné pro osvětlení skutkového stavu, tak pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty, jak bude rozebráno níže, neboť je nutné zdůraznit, že není úkolem soudu ustanovit přesnou míru hladiny alkoholu v krvi, ale posoudit stav obžalovaného vzhledem k vykonávané činnosti, tedy to zda je či není vyloučena jeho způsobilost k řízení vozidla, k čemuž nelze ani znalce přibrat, neboť se jedná o otázku právní, nikoli skutkovou.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

Obžalovaný spáchání trestného činu popřel, avšak uvedl, že v průběhu uvedeného večera alkohol skutečně požíval, vypil cca 3 – 4 piva a na závěr, asi ve tři čtvrtě na tři panáka slivovice. K restauraci [anonymizováno] přijel poprvé v šest hodin, aby pomohl s přípravou na večerní akci, poté (kolem osmé) odjel domů, kolem půl desáté se vrátil zpátky, aby vystřídal brigádnici. Na místě bylo hodně lidí, vypil tedy jedno desetistupňové pivo a šel obsluhovat, pracoval hlavně za barem. V průběhu večera pak, „upíjel, (...) měl žízeň, tak si prostě nalil“. Po odchodu posledních hostů, po vypití jednoho panáka slivovice, nasedl do auta, připoutal se, nastartoval a vyjel z parkoviště na křižovatku s úmyslem jet domů, když uviděl hlídku policie tak se otočil a jel zpátky na parkoviště, hlídka policie však za ním hned vyjela a následně jej zkontrolovala. Neměl s sebou řidičský průkaz, ale poskytl policistům údaje potřebné pro identifikaci, podstoupil dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu v krvi. Naměřené hodnoty jej překvapily, na výzvu policistů k odběru krve nereagoval, „já to nebral jako výzvu, já to bral spíš jako dotaz; samozřejmě jsem spolupracoval, ptal jsem se, jestli je to vyloženě nutné; říkali, že vyloženě nutné to není, takže jsem na krev nejel“. Následně sepsali úřední záznam a on jel domů taxíkem.

Výpověď obžalovaného je však vyvrácena ve věci provedeným dokazováním. Předně je nutno zdůraznit výpověď zasahujícího policisty, nstržm. [jméno] [příjmení], který k věci uvedl, že inkriminovaný večer měl službu, byl večer na 1. 5., „měli jsme akci na alkohol“. Asi ve tři hodiny ráno prováděli hlídkovou činnost na výjezdu z [obec], v ulici [ulice]. Po chvíli viděli od restaurace [anonymizováno] vyjít vozidlo [anonymizována dvě slova], řidič najel na hranici křižovatky, kde několik vteřin zůstal stát, poté se otočil a vracel se zpátky do areálu restaurace, na parkoviště. Následovali proto automobil na parkoviště a provedli silniční kontrolu – tedy ztotožnili řidiče a provedli dechovou zkoušku. Svědek však popřel, že by poté, co dechová zkouška byla pozitivní, na odběru krve domlouvali, výslovně uvedl, že jej k němu vyzval. Hodnoty naměřené dechovým analyzátozem jsou pak zřejmé z úředního záznamu.

K věrohodnosti obou výpovědí uvádí soud následující. Jakkoli se obě svědecké výpovědi shodují v popisu části skutkového děje, nelze přehlédnout, že průběh samotné kontroly popisují svědek i obžalovaný odlišně. Soud se však přiklonil na stranu svědka, kontrolu provádějícího policisty, neboť jeho výpověď je věrohodná konzistentní v průběhu celého trestního řízení, nadto soud

pochybuje, že by se policisté s kontrolovanými řidiči domlouvali na tom, zda si přejí či nepřejí absolvovat odběr krve po pozitivním výsledku dechové zkoušky. Nadto povinnost řidiče podrobit se na výzvu policisty vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, vyplývá ze zákona o silničním provozu, konkrétně z § 5 odst. 1 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb. Ze zákona č. 379/2005 Sb. pak vyplývá, jakým způsobem se toto vyšetření provede – resp. to, že má dvě části orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření, přičemž v § 16 odst. 2 cit. zákona jsou uvedeny podmínky, za nichž není nutné odborné lékařské vyšetření provádět. Tyto však nebyly v projednávaném případě splněny, neboť sám obžalovaný uvedl, že se mu zjištěné hodnoty, „nezdály“, je tedy zřejmé, že s hodnotou míry ovlivnění alkoholem nesouhlasil, a tedy byl povinen se lékařskému vyšetření (odběru krve) podrobit. Za situace, kdy obžalovaný sám připouští, že jej policisté vyzvali, resp., „zeptali se jej“, zda se odběru krve podrobí a on toto odmítl, resp. vyhodnotil to tak, jako že toto není nutné, muselo mu být zřejmé, že v takovém případě de facto vyjadřuje s naměřenými hodnotami souhlas, v opačném případě, kdy by správnost takového měření odmítl, je k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ze zákona povinen. Ostatně sám obžalovaný, ačkoli ve své výpovědi důsledně trvá na skutečnosti, že mu policisté dali na výběr, zda se odběru krve podrobí, nakonec uvádí, že, „já to nebral jako nutnou věc, když jsem byl naměřený podle té kalibrace“. Ačkoli si soud uvědomuje, že není na místě hodnotit, zda se obžalovaný dopustil přestupku, tím, že se nepodrobil vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, nelze ani tento fakt zcela opominout, neboť právě absence lékařského, resp. laboratorního, vyšetření je základním argumentem obhajoby.

Jak již soud uvedl výše, obhajoba obžalovaného byla založena na neprůkaznosti výsledků dechové zkoušky k prokázání skutečné míry ovlivnění alkoholem, resp. že nelze prokázat, že obžalovaný byl ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení vozidla. Jakkoli soud nemá v úmyslu polemizovat se závěry znalce v obhajobou předloženém znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, a oboru chemie, odvětví instrumentální analýzy, obžalovaný důsledně opomíjí jednu skutečnost a tou je, že výsledky měření dechového analyzátoru byly v případě, v němž byl znalecký posudek zpracováván blízké hodnotě 1‰, tedy všeobecně uznávané hraniční hodnotě, kdy je dle konstantní judikatury již nepochybné, že daná osoba je ve stavu vylučujícím způsobilost pro řízení motorových vozidel. Soud si je plně vědom, že s ohledem na zobecňující metodiku výpočtu míry ovlivnění alkoholem ve vydechaném vzduchu nemohou dechové analyzátory poskytnout přesné hodnoty hladiny alkoholu v krvi, nicméně nelze ani uzavřít, že výsledky jejich měření jsou zcela nepoužitelné. Obžalovaný opomíjí skutečnost, že rozhodujícím pro spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, je to, že pachatel této trestné činnosti se nachází ve stavu vylučujícím způsobilost, nikoli, že hladina alkoholu v krvi přesahuje jedno promile. Je tedy zřejmé, že lze vycházet i z naměřených hodnot dechovým analyzátozem, neboť soud neusiluje o zjištění přesné hladiny alkoholu v krvi, ale posuzuje způsobilost obžalovaného k řízení vozidla s ohledem na stav, ve kterém se po předchozím požití alkoholických nápojů nachází. Pro úplnost je nutné zdůraznit, že soud pochybuje, že hodnoty alkoholu v krvi obžalovaného skutečně dosahovaly 1,97 ‰, jak tomu bylo při druhém měření, naopak přiklání se spíše hodnotě z prvního měření. Je však na místě důrazně odmítnout tvrzení, že výsledky dechového analyzátoru by byly natolik neprůkazné, že by odchylka mezi hodnotou skutečnou a hodnotou naměřenou se lišila o 0,7 ‰, resp. o hodnotu ještě vyšší. Nadto je také na místě upozornit, že svědek [příjmení] vypověděl, že chování obžalovaného bylo nápadným, tento si byl nepochybně vědom, že je pod vlivem alkoholu, když se snažil se hlídce vyhnout. Ostatně sám obžalovaný připustil, že v průběhu večera alkohol požíval a uvádí, že vypil tři až čtyři piva a jednu odličku slivovice. K množství vypitého alkoholu soud podotýká, že o tomto pochybuje, neboť obžalovaný na jednu stranu uvádí, že v průběhu večera pivo upíjel, když měl žízeň, na druhou stranu je si jist, že nevypil víc než čtyři desetistupňová piva, přičemž právě tato hranice se orientačně uvádí jako hranice, při jejímž překročení hladina alkoholu v krvi dosahuje jedné promile. Co se týče účinků alkoholu je soud skeptický k tomu, že z jejich popisu je možno konstatovat, že obžalovaný byl

schopen řídit vozidlo, neboť pro osoby pod vlivem alkoholu je celkem běžné, že přeceňují své schopnosti, taková osoba ztrácí schopnost sebekritiky, jsou utlumeny pocity odpovědnosti, naopak posílen je pocit sebejistoty (tyto příznaky jsou příznaky první fáze opilosti, tzv. excitační fáze – viz [webová adresa], autor MUDr. [jméno] [příjmení]).

S přihlédnutím k výše uvedenému soud uzavírá, že nepochybuje o tom, že obžalovaný jednáním popsaným ve výroku tohoto rozhodnutí naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, neboť vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Na tomto místě je již jen vhodné zdůraznit, že nelze přijmout fakt, aby při zohlednění chování obžalovaného (snaha vyhnout se silniční kontrole) a výsledků dechových zkoušek, bylo možno přijmout fakt, že obžalovaný se odmítnutím odborného lékařského vyšetření zproští trestněprávní odpovědnosti. Soud si je vědom, že dechový analyzátor není zcela průkaznou metodou zjištění míry hladiny alkoholu v krvi, ale zároveň je nutno zdůraznit, že určitou vypovídací hodnotu má a za situace, kdy je obžalovanému naměřena hodnota vysoce překračující běžně přijímanou hranici alkoholu v krvi pro stanovení trestní odpovědnosti za výše citovaný trestný čin, je na místě odmítnout tvrzení obhajoby, že tyto údaje byly natolik zkreslené, nadto když hodnoty byly při opakovaném měření vyšší, tedy docházelo k dalšímu uvolňování alkoholu do dechu, a v tomto případě již toto nelze vysvětlit požitím dalšího množství alkoholu, ústní vody, ostříkovačů či požitím potravin či jiných nápojů.

Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud vzal v úvahu kritéria stanovená ustanoveními § 39 trestního zákoníku, přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Přihlédl k poměrům pachatele, jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále přihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného, posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku, a poté dospěl k následujícím závěrům. Obžalovanému polehčuje jeho dosavadní řádný život, kdy se jedná o osobu dosud netrestanou a je zřejmé, že výše popsaná trestná činnost byla pouhým excesem. Nadto nelze opominout, že obžalovaný projevil nad svým chováním lítost, jakkoli se nelze ztotožnit s jeho tvrzením, že s orgány činnými v trestním řízení zcela spolupracoval. Přitěžujících okolností soud neshledal. S ohledem na výše uvedené uzavírá, že je na místě uložit obžalovanému výchovný trest, konkrétně trest odnětí svobody ve výměře tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Vedle toho soud uložil obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců, neboť je s ohledem na charakter trestné činnosti je na místě jej na nějakou dobu vyřadit z provozu na pozemních komunikacích, nadto uložení tohoto trestu významně posílí výchovné působení uložených sankcí. Jakkoli si je soud vědom, že uložení trestu zákazu činnosti významně zasáhne do života obžalovaného i jeho rodiny, nelze ani s odkazem na sociální situaci ustoupit od uložení tohoto trestu a naopak je na místě obžalovanému připomenout, že je to právě on, kdo svým nezodpovědným jednáním vystavil své blízké omezením vyplývajícím z uloženého trestu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká

c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci

d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 19. srpna 2015

JUDr. Pavol Lukačejda
soudce